

I Dødsfæmp.

Fortælling af Helene Berthold.
(Fortfæt.)

Ganske vist tror nu ogsaa jeg, at Søfærguden er mægtigere end alle andre Guder, men lad denne Hemmelighed blive mellem os to, og sig heller intet derom til Jesko. Du og jeg, vi kan jo alligevel godt i al Stilhed bringe vor venlige Hjelper bort i Løst.

„Men mit Hjerte driver mig til at forkynde hans Pris!“ raabte den unge Husfru. „Er det ikke uærdigt og fejgt, naar jeg hemmeligholder hans Navn og derved giver Anledning til, at man tilskriver vore Guder, hvad han har gjort?“

„J, kunde jeg handle, som jeg havde lyst, lod jeg hente Præster hid fra Søfærgens Land, at de kunde underdise h le vert Folk og føre det til den almægtige, dog saa hvidsalgsige Herre!“

„Hold inde, Datter, ikke saa hastigt!“ bad Fru Orta ærgerselig. „Umuligt er for Tiden, hvad du ønsker. Saa længe Jaroslaw og Swanto leber, vil hine fremmede Præster aldrig i Fred komme inden for vort Lands Grænser.“

„Ogsaa hos os maa vel en Gang den Dag gaa, da man uden Frygt tør tale om denne fremmede Gud — thi efter hvad jeg nylig erfarede af Mandens brede Samtale, saa breder Søfærgens Religion sig uophørligt ud til det ene Folkstog efter det andet — men endnu er den Tid fjern, og ulogt handler den, der med Vilje styrter sig i Fare. Vent derfor taalmodigt, til den Stund kommer, som bringer os det nye, og glæd dig foreløbig af et talmætteligt Hjerte over Jeskos Bedring.“

„O, Moder, det har jeg jo allerede længe gjort,“ jublede den lykkelige sagte, for ikke at vække den sovende. „Mit Hjerte strømmer over af Pris til den mægtige, barmhjertige Hjelper, og jeg kan næppe finde Ord til at udtrykke al min Glæde!“

„Allerhelst vilde jeg ile ud paa Gaderne og forkynde alle mine Stammefæller, at deres naadige Herre atter er daagnet op til Livet.“

„O, hvorfor kan og tør jeg dog ikke tale, som jeg saa gerne vilde! Men jeg indber, din Tale er klog og vis; jeg vil slaa mig til Naals og vente, til den belejlige Stund er.“

„Motronen nikkede beroliget: „Beflygtet være du, min Datter! Det er vel, naar Ungdommen lytter til Alderdommens Erfaring, og Klogskab uden Falshed er ogsaa tilladt gode Menneker.“

Begio dig nu nogle Timer til Hvile og lad mig vaage hos den syge den første Halvdel af Natten. Du kan rolig sove; saa snart som der indtræffer en eller anden Forandring, skal jeg nok vække dig.“

Uden Modsigelse fulgte Hela Moderens tærfomne Opfordring. Angst og Ophidelse havde rigtignot Uger igennem holdt hende oppe, men nu søgte hun paa en Gang en uimodsigelig Trang til at strække sine trætte Lemmer ud paa Lejet. Snart efter sov hun fast og sødt, og let om Hjertet indtog Fru Orta sin Plads hos den saarede.

Natten gik uden mindste Forstyrrelse, og med indertlig Glæde saa den trofaste Begreter, at Sønnens Slummer fra Time til Time blev roligere.

Da den unge Husfru næste Morgen vaagnede og styrket og fuld af Spænding ilede ind til den syge, nikkede den gamle hende lykkeligt og kærtligt i Møde.

„Alt naar godt til, min Datter. Jeg er vis paa, at al Fare er forbi.“

Med et talmætteligt Blik mod Himlen omsavnede Hela sin Sørgemoder.

„Pris og Ære være den hjælpomme Søfærgud! Og nu, lille Moder, gaa du nu blot hen og hvil dig ovenpaa den lange Nat.“

Matronen rejste sig beredvillig. „Gerne søger jeg nu mit Leje, og ikke mere vil Betyrningerne forjage Sønnen fra mit Øje.“

Time efter Time sad Hela ved Sygelejet og iagttog sin Utaalsheds blide Slummer. Hun var saa fagig og forhaabningsfuld til Møde som næppe nogen Sinde før i sit Liv, og ikke en eneste Gang falde det hende ind, at hendes tilidsfulde Tro paa den allsejendes Helbredelse kunde blive bestaaet. Højt og uretellig stode hun paa Søfærgudens Bistand, og hendes Tilid blev heller ikke til Stamme.

Da Sommerdagens Hede begyndte at bige for Aftensens forstikkende Kølighed, vaagnede den syge og saa sig omkring med klare, skært noget forbavtede Øjne.

„Hvad er der ved mig?“ spurgte han sagte og betragtede samtidigt forbavtet Forbindingerne paa sin Legeme.

Dog endnu førend den glad overraskede Husfru kunde sige, kom han selv i Tanke om, hvad der var sket, og mindedes den forløbne, færgelige Tid. En mørk Sky lejede sig paa det utværede Ansigt, og søvende hvilede han: „Du, Hela, du vaager ved mit Leje?“

„Luffen lige i Hjertet af denne ubetviste Bebrejdelse sank Hela paa Knæ ved Siden af Lejet og lysede grædende sin Utaalsheds Haand.“

„O, Jesko, min elskede, tilgiv mig! Slagen var jeg med B indby og vidste ikke, hvad jeg gjorde, da jeg troede, jeg hode dig.“

„J, tank ikke mere paa min Uærlighed og lad alt atter blive mellem os som før!“

„Som før!“ gentog den syge som i Drømme, og et ubehageligt Udbrud af Lytte affejlede sig paa een Gang i hans for lidt siden saa færgemodige Ansigt.

„Hela, har jeg hørt ret, er Stranen mellem os falden?“

I sin Henrykkelse prøvede han paa at rejse sig, men med blid Vold holdt den unge Husfru ham nede.

„Nej, min elskede, du maa holde dig i Ro. Nu henter jeg dig en styrkende Drif, og saa maa du se at komme til at sove lidt igen.“

„Alle før jeg har faaet nøjsagtigt Svar paa mit Spørgsmaal,“ raabte Høvdingen utaalmodigt og saa med de blaa Øjne ængstelig paa sin unge Husfru.

„Jeg besvarer dig, Hela, sig: Er det dit Alvor, eller vil du blot berolige den syge? O, tom og gid mig et Kys til Tegn paa, at det hele ikke er en Drøm!“

Da højede den unge Husfru sig hullende ned over ham og trykkede et brændende Kys paa de blege Læber.

„Jeg elsker dig, Jesko, men jeg er ikke din Kærlighed værd, og derfor beder jeg atter: Tilgiv mig!“

„Hjertens gerne, du fare,“ raabte den lykkelige Utaalsheds glædestraalende, og med rystende Haand strøg han atter og atter den elskede hen o er de bløde, mørke Løtter.

Takket være Guderne for denne Time! Jeg føler, at nu bliver jeg snart roft, thi Glæden er det bedste Lægemiddel. Gerne vil jeg nu ogsaa tage din Drif og sove lidt paa nu. O, hvor sødt vil jeg ikke hvile, og hvor glad vil jeg ikke atter opvaagne!“

Ja, Guderne har været meget naadige, at de dog endelig har hørt mine brændende Bønner! Men fra nu af vil jeg heller aldrig mere tvivle om deres Magt, og Jaroslaw skal ikke mere klage over min Mangel paa Offervillighed.“

Han tav noget udmattet og mærkede derfor ikke, at Hela stik ilde syntes at dele hans Begjæring. Stille rystede hun paa Hovedet og undertrykte saaledes med Nøje en Indvending. Hvor gerne vilde hun nu ikke høre talt og meddelt sin Kærlighed: „Hans haabløse Saar og Søfærgudens vidunderlige Hjelb. Dog, saa mindedes hun sin Samtale med Sørgemoderen og tab. Rigstignot befandt hun sig ikke vel berøvet, og det forekom hende et værdigt Fejlskab, at hun havde indvilliget i foreløbig at overlade den barmhjertige Hjelperes Barmhjertighed til Melbrog og Jernebog, de døde Afguder, der — trods alle hendes angstfulde Raab — ikke havde rørt en Finger for hende.“

„Tilgiv mig, du mægtige Søfærgud!“ hviskede hun uophørligt og højede sig saa venlig ned over den syge.

„Ovil nu, min elskede, og hold dig i Ro. Det vil tage Tid, inden du bliver helt roft. Der, drif, det vil jeg se dig! Og sov saa i Fred, saa længe du blot kan og har lyst.“

Jesko nikkede med et lykkeligt Smil. En halv Timen senere sov han sødelig og fast, og med glad, bankende Hjerte lyttede hans unge Husfru til de regelmæssige Aandedræt.

Fra nu af gik det roft og uanfægtelig fremad med Høvdingens Helbredelse, og nogle Uger efter kunde han allerede atter gaa omkring i Huset.

Hela var næsten ude af sig selv af Lykke, og hvad hun i saa lang Tid havde forjæmt over for sin Kærlighed, søgte hun nu ved dobbelt saa megen Kærlighed at gøre godt igen. Skønne, fredelige Dage begyndte for de genforenede, og den gamle Moder, Fru Orta, funde ikke noksom forbauses og glæde sig over den herlige Forandring. Ved Siden af det offentlige Løfter til Jarnebog og Melbrog bragte hun i al Hemmelighed ogsaa den mægtige Søfærgud rige Gaver, og i en skjult Krog af sit Bærelse bad hun vedbivende kun til den fremmede Gud. Hun anede ikke, at Hela paa lignende Maade ogsaa fra sin Side daglig bad til den barmhjertige Hjelper.

I den lille Lund bag Haven, der, hvor hendes første fortvivlede Bøn til de Kristnes Gud paa en saa vidunderlig Maade var bleven hørt, vælede den unge Husfru fra nu af med særlig Fortærlighed, og i Tankerne talte hun ikke sit Utaalshedsophold andet end „Søfærgudens Tempel.“

Naar Jesko søgte sin Husfru, saa behøvede han blot at ile ind i Værelset og var sikker paa der at finde hende paa Græsbanen med foldede Hænder og mildt Ansigt.

„Sig mig, min allerførste, hvad er det dog, som holder dig bundet til dette Sted?“ raabte han en Gang, halv smilende, halv forundret, da han trof sin Kærlighed paa det vante Sted, stuede drømmende op imod Himlen.

En let Stalben gik igennem den unge Husfru. Stalbe hun sig sin Mand al? Hun havde allerhelst, hvad han ganske naturligt søgte sig dreoen til, udstøt hele sit Hjerte for ham, men da kom hun Sørgemoderens Bud i Hu og svarede undvigende:

„Her paa dette Sted var det, at jeg først fik Budskab om, at du var i Begreb med at komme dig. Bogumil havde erklæret dig fortabt, og fortvivlet skede jeg ud i det fæle for at give min Smerte Lurt. Her har jeg ligget paa Knæ og roabt. Saa kom pludselig din Moder og raabte: „Kom, Datter og se, om ikke Jesko kommer sig!“

Aldrig tilforn i mit Liv har jeg været saa glad som i hint Øjeblik, thi jeg tvivlede ikke paa den lykkelige Efterretning, men løb ihjelt med den kære gamle ind i Huset og fandt alt, som hun havde sagt.“

Siden har jeg elsket dette Sted, hvor min Fortvilelse omstiftedes til Glæde, og jo længere Tid jeg dvæler her, desmere stilled og fæder tænker jeg ind i mit Hjerte.“

„Helt betragtede Høvdingen sin vidige Husfru.“

„O, Hela, saa har du ogsaa tænkt paa og lidt for mig, den Gang jeg blagede mig over at have mistet din Kærlighed og selv under mine urrelige Fæd roromme ængstelig ledte efter min tabte Lykke!“

Kærligt luskede den unge Husfru sig i sin Kærligheds læt saarede Arme.

„Du, min indertlig elskede, jeg vidste jo ikke selv, hvor meget mit Hjerte hang ved dig, indtil hine Stærkbaner, der kom, da dit Liv hang i en Slynne, og da min formentlige Villie imod dig paa een Gang forsvandt.“

„Takket være Guderne for denne Tid,“ sagde Jesko alvorligt. „Længe en nu var jeg forberedt paa at vente, derfor de ikke endelig havde hørt mig og gennem Sygdommen skaffet mig hurtig Hjelb.“

Men nu vil jeg hell r i alle længere tude med Løfteret. I Morgen tidlig vil jeg gaa til Jaroslaw og aftale med ham og forberede alt det til Fæsten forsonen.“

Hela nikkede stikkende til sin Mandens begjærende Tale. Hun vovede ikke at gøre Indvendinger, men det var langt fra, at hun med Glæde tænkte paa den forestaaende Døstert.

Allerhelst vilde hun have udraabt: „Bedrageri og Ophind det hele! Forlad dog de døde Afguder, som ikke formaa at hjælpe, og kom med mig frem for Søfærguden, den barmhjertige Frelser og Barmhjertige!“

Men det gik jo desværre ikke an, og hun søedes da med at se beklemt mod Jorden, medens Høvdingen muntert vedblev:

„Synes du ikke ogsaa, min elskede, at vi skylder Guderne dobbelt Tak? Fæst i Dig fortalte Bogumil mig, at min Helbredelse i hans Øjne var et Mirakel, thi endnu aldrig har han opledet, at en, han har opgiivet, atter var kommen sig.“

Men hvem andre end de almægtige Guder kan vel have bevirket dette? Ogsaa din mig paa ny skænske Kærlighed er deres Bæst, og derfor vil vi ogsaa være dem af Hjertet taknemmelige. Tilforn — det indrømmer jeg — var jeg en lang Tid ikke idrig nok efter at tjene dem, men fra nu af tilhører jeg dem med Liv og Sjæl, og alt, hvad de træder af mig, vil jeg give dem.“

Hela gyste.

„O, Jesko, lov ikke for meget! Vore Guder er grufomme, og lidet gaar Mennekens Sorg dem til Hjerte! Tænk paa Døds og Stamp! Havde Guderne elsket os, vilde de aldrig krævet mine smaa Ydlinge som Offer!“

Over Mandens nye saa glade Ansigt lejede sig en Skægge. Med Forsærdelse mindedes han hine tunge Tæmer og de derpaa følgende færgelige Dage. Af den Grund overhøste han ogsaa sin unge Husfrus lidet ærbødige Tale om Guderne og bemærkede blot, hastigt og afværgende:

„Lad det forgangne være glemt, min elskede. Det skaber kun atter at rippe op i gamle Saar. Lad os heller fryde os over den lykkelige Nutid.“

„Jeg vil ikke heller klage mere,“ faldt Hela beroligende ind. „Jeg er saa glad over, at du lever, og — komme, hvad der vil — intet skal nu mere stille mig fra dig og din Kærlighed.“

Med endnu større Underlighed end tilforn slyngede hun Armen om sin Mandes Hals, og smil og rørt betragtede denne sin vidige unge Husfru.

Nogle Dage efter holdtes i Jernebogs prægtige Tempel, som laa i den vestlige Ufandt af Søoee), en højtidelig Takkegudsstjeneste i Anledning af Høvdingens Helbredelse, og med Jesko i Episcopat stred alle hans Stammes vaabenførte Mand i stort Optog op ad Tempelstigen.

Alle var glade, thi de elskede deres unge Høvding, og — med Undtagelse af Swanto og hans Tilhængere — gaves der vel i hele Edeboe ikke en Sjæl, som ikke hjerteligt havde frydet sig over hans Helbredelse. Naalig efter at Jesko, saa skingt og trofast, paa Hærensens, var begyndt at overholde alle Gadernes Bud og Love, havde han vundet sit Folks Hjerte, og selv over Jaroslaws fæde Træl gik der tom Skæggen af et Smil, da Høvdingen ærefrygtfuld højede sig for ham.

Gaderne stæmte sig fremdeles, min Søn, og stæmte dig og alle dine alt godt nu og i Fremtiden!“ sagde han højtideligt og lytende Høanden mod den kommende. Talmættigt lysede: I sto Vidningens vellykkede Hærsaaend.

„O, du den mægtige Jarnebogs Præst, min Hjelper, hjælp mig at tjene Guderne ret! Ver mig at ofre saaledes, at de med Velskag kan stue ned derpaa.“

„Træd da nærmere og gaa ind i Helligdommen,“ svarede Høstertpræsten med Værdighed og ledsagede Loget til Tempets Indgang. Paa et Vint af ham slog de tjenende Pæter de vide, solerige Forhæng til Side, og undder ærefrygtfuld Tavshed stode hele Forsamlingen ind i den hellige Begjæring rummelig Indre. I den stige Ende fanedes atter et Høsting og det endog purpurroet med Guldsumme og Gul toaeter. Kun med ærefrygtfuld Højen dovede de naadige, kampvædede Mænd at stue ind, thi der duggede var den mægtige Jernebogs Allerhelgste, et palmetæt Rum med Gødens raat udfaarne Billede. Der ind gik jelo Høstertpræsten kun paa visse Helligdage, og der var ellers ikke en af dele Høstet, der vovede at gaa meget som at røre ved Forhænget, thi tryktaigt skaff de den forterende Gud en laadan Respektfuld En Dreng, der en Gang i ungdommelig Raabede hemmeligt havde sneget sig ind i Tempel for at saa Guden at se, var om Høgenen bleven funden og foran Helligdommen.

„Jernebog har dræbt ham,“ hviskede de raøde Præster til de forbigaaende og gbede paa nogle Runetegn, der var paatrædt end dødes blege Haand.

„Ja, Jarnebog har truffet Høvdingen,“ sagde Jaroslaw stumt, idet han netop kom tilbage fra Høstertpræsten ved Tempel.

„For en Time siden fandt jeg denne næssefæ Snygeliggende død i det Allerhelgste, efter at en Aabenbaring havde forkyndt mig, at der var bleven begaaet et Mordingsværet der.“

Wogter eger for at dele Stæbne med den uslykkelige, I Mand og Dænge af mit Folk. Tager ed r i Været for de utvellige Veje og vander hude efter de mægtige Gøders Love og Forskifter.“

Kædel og Gu for Helligdommen greb fra den Stund Folks Hjerte mere end tilforn, og ogsaa nu lysede de rorreste, der uilkaarlige tængs af de bageste, forsigtigt deres Klæder og for at undgaa saa meget som blot at stjele Høstertpræsten.

Imidlertid var Fæsten begyndt, og i hele Stammens Ran beagte først Jaroslaw Jarnebogs Løfter for Høvdingens Helbredelse. Da dette forstikkemæssigt var udført, traadte han fra Offerstøben op paa en kunstig Forhøjning og raabte, henvendt til Jesko:

„Og nu, Jesko, Søn af Divilow, træd frem og kundgø for din Stammes Mand, hvad du lover at ofre Guderne til Tak for alle de Belgerringer, de i den sidste Tid har beviset dig.“

Forberedningsfuld Mumlen gik gennem hele Forsamlingen, da den unge Høvding straks med hastige Fjed og lysende Blik ilede op til Høstertpræsten og lagde sin højre Haand i dennes udfærdige Haand.

Dette gjaldt lige saa meget som en Ed, og alle Mand vidste, at hvad der nu blev lovet og talt, aldrig mere kunde tilbagekaldes.

Jesko var sig sin Klæbessvarende Handling vel bevidst, men han havde jo netop heller ikke til Høsting at bringe Guderne noget almindeligt, men et overordentligt Offer.

Med snejende Hoved vendte han sig mod Folket og raabte begejstret:

„Høstert, tapre Slaver, hvad jeg, Jesko, Søn af Divilow, eders Ansætter, lover den mægtige Jernebog: Alt, hvad der fra nærmeste Solhverv til den derpaa

følgende Nytaars fødes i min Gaard, skal til Ære for Guden lade sit Liv her paa dette Alter!“

Et torbrende Bisfaldsraab lod fra Forsamlingen. Endnu aldrig havde nogen tilfodt Guderne saa rigelige Gaver, thi hvad den unge Høstert lige havde lovet, betød for ham med hans store Rødgæstend det samme som en hel Formue.

„Gid Jesko, Gødernes Yndling, Folkets ægte Søn!“ raabte den begejstrede Mængde og trængte sig sammen om Høvdingen for at kysse ham.

Kun een i Forsamlingen stemmede ikke i med i Bisfaldsraabet, men lærkede sig, ondskabsfuldt smilende, til en Søjle, og da der endelig atter blev Stilhed, traadte han frem og spurgte, idet han med Nøje skjulte sin Spænding og Sladefryd:

„Men derfra undtoges dog vel, hvad der i dette Tidrum kunde blive født til Verden i din egen Familie?“

Bredt saa Jesko paa den ondskabsfulde Spørger, der ikke var nogen anden end hans gamle Fjende Swanto.

„Hvad jeg har sagt, det har jeg sagt uden Forbehold, — en ærlig Mand mener altid, hvad han siger!“

Stolt vendte han sig bort, uden at bemærke det Blik af hadefuldt Triumph, den anden sendte efter ham.

„Ja, vent blot! Længe skal du ikke bære Hovedet saa højt! Min Tid kommer snart! Og som du nu saa paa mig, saa skal jeg snart se ned paa dig,“ mumlede Swanto mørkt, idet han med de andre forlod Tempel.

Fjerde Kapitel.

Officer.

I løstet Stemning forlod Jesko Helligdommen. Paa Swantos ondskabsfulde Spørgsmaal tænkte han næppe mere, thi hans aabne, ærlige Sind havde den Slags smaalige, lumste Tanter alt for meget til ret længe at bestæfste sig med dem. Allermindst tænkte han paa, at der kunne ligge en skjult Høsting bag ved Swantos Ord. Han antog ikke det hele for andet end sin gamle Fjendes sadbanlige Drillerier og tillagde det derfor ingen særlig Betydning.

Frejdygt traadte han ind i Gaarden, og da her Bogumil, hans tro forfatter — der som uredi ikke havde maattet deltage i Fæsten — blev og øjenfaldig meget forfarøet kom ham i Møde, lagde han næppe Mærke til hans Udseende.

„Er Hela, min Husfru, hjemme?“ raabte han blot venligt og vilde ile forbi den gamle ind i Huset.

Dog — da sølte han sig pludselig holdt tilbage ved Rappen, og ængstelig bedende hvilede Øbningen: „Hav Taalmodighed et Øjeblik, o Herre, og tilfjed din undergivne et Spørgsmaal: Sig, er det sandt, hvad for saa Minutter siden de fra Fæsten hjemvendende Gæster jublede forkynde mig? Har du virkelig lovet at ofre til Jernebog alt, hvad der fødes i dit Hus fra nærmeste Solhverv til den paafølgende Nytaars?“

Forbavset saa Høstert ind i sin tro Høsterters forvirrede Ansigt.

„Bisfelig, Bogumil, har jeg det, men jeg fatter ikke Marfagen til din Angest. Er jeg da ikke velhavende nok til en Gang i mit Liv at kunne bringe den Gud, der høster vore Bønner, et saabant stort Offer? Hvad skaber det mig, om jeg har hundrede Saar, tyve Høeder og ti Heste mere eller mindre i mine Stalde?“

„Nej, det er ikke det, jeg mener, det skaber dig ikke,“ mumlede den gamle med halvtøstet Stemme og vendte sig smerteligt bort.

„O, Herre, dyrebare Herre, havde I dog blot ikke lovet dette! Havde I dog blot fulgt min advarende Stemme! O, jeg forudser, nu vil Jammer og Nød paaany ramm dette Hus!“

Forfærdet og uden straks at forstaa ham, betragtede Jesko den talende. Da gik der pludselig et Lys op for ham. Krampagtig greb han Øbningen i Armen og raabte med en af Forbavdelse næsten tvøstet Stemme:

„Bogumil, mener du maaske, at der i dette Tidrum kunde blive født mig et Barn?“

Forvalteren nikkede færgemodigt.

„Jeg ikke blot mener det, Herre, jeg ved det med Bisfled. Fremfærdhedens ulfhjælige Gave, hvormed jeg en Gang fortalte eder, har nylig sat mig i Stand til tydeligt at forubte alt, og ikke tvivler jeg om, at det vil gaa nøjsagtigt saaledes til.“

Husfru Jesko endnu, hvorledes jeg, den Gang vi fulgtes ad hjem, havde det frygtelige Søn, hvis Slutning jeg dulgte for eder? Nu i Dag maa jeg tale ud, og det for min Fædes Skyld, thi hun ved intet om det strækkelige Løfte, og for hende maa I ogsaa fremdeles holde det hemmeligt. Havde hun blot den ringeste Anelse om denne færgelige Historie, vilde det ufejlsbart blive hendes Død, og derfor maa I tage eder sammen og i hendes Nærvarrelse skjule eders Smerte.“

Øbningen tav et Øjeblik og saa ængstelig ind i sin Herres af Smerte fortrukne Ansigt. Men denne vedblev beklemt:

„Videre, videre, lad mig høre alt. Jeg er en Mand og kan rolig høre seld det tungeste, gid mig derfor ikke Giften Draabe for Draabe, men paa een Gang. Men sat dig i Korthed, thi Hela venter paa mig.“

„Kortfattet skal jeg være,“ svarede den gamle færgemodigt, — „jo saa Ord, jo bedre.“

Sav vid da: Lige Dagen efter Solhverv fødes dig en Søn, og nøjsagtigt fire og tyve Timer senere ofrer du ham paa Jernebogs Alter.“

Kun med Nøje tilbageholdt Høvdingen et Forfærdelses Strig. Om Sandheden af det, der blev sagt, tvivlede han ikke, thi han havde allerede set flere Beviser paa Bogumils Fremfærdhed. Men nu forstod han paa een Gang Swantos ondskabsfulde Spørgsmaal. Ite paa Heste og Hornvæg havde Ueligen tænkt, da han endnu en Gang lod den intet anende Jesko sværge paa, at han ikke havde taget det mindste Forbehold da han aflagde sit Løfte. Hans Underfundighed gjaldt den forhabte Mebejlers Aftom, og med bjevelft Ondskab havde han nu først den ulykkelige Fader i Falden.

„Endnu den Dag i Dag hedder denne Bydel „der Beremintel“.“